

NIEUWSBRIEF DECEMBER 2007

Beste donateurs,

Mijn laatste bezoek is alweer een maand geleden. Samen met Lindy Beurskens heb ik weer een onvergetelijke tijd gehad in Kumi. Daarover leest u meer in deze nieuwsbrief.

Dr. John Opolot en zijn vrouw waren nog steeds onder de indruk van hun bezoek aan Nederland, afgelopen juli. Hun dank is enorm groot naar de stichting, dus naar U! Mede dankzij de financiële hulp van de stichting kan Kumi Hospital haar zorg verbeteren.

John Opolot is erg teleurgesteld in de Ugandese regering, die gaat investeren in een nieuw ziekenhuis in de hoofdstad Kampala. Kampala heeft reeds een aantal ziekenhuizen. De behoefte aan verbetering van de medische zorg in het arme noorden en oosten van Uganda is vele malen hoger, maar helaas wordt dit gebied vergeten.....Ook Kumi Hospital, welk in de medische zorg voorziet voor mensen uit een gebied zo groot als Groningen en Friesland bij elkaar, ondervindt hiervan problemen.

Reden des te meer om de steun aan Kumi Hospital voort te zetten. Ik kom ogen en oren tekort als ik in Kumi ben.....er is nog zoveel te doen! Maar we hebben ook al heel mooie dingen bereikt! Ook mijn dank voor uw donaties.

Vriendelijke groet,

Steffie Mooren

ZONNEPANELEN GEÏNSTALLEERD EN IN WERKING

Afgelopen februari heeft de stichting geld overgemaakt voor de aanschaf en installatie van zonnepanelen voor de verpleegafdelingen van het ziekenhuis. Met deze panelen zijn de afdelingen gegarandeerd van licht in de avond- en nachturen. Hierdoor wordt het verzorgen en verplegen van patiënten beduidend makkelijker, veiliger en minder risicovol. Ook bevallen hoeft niet meer bij het licht van een olielamp. Inmiddels zijn de panelen volop in werking. Geweldig om te zien!

AGWANG CHRISTINE.....ZE LEEFT NOG!!!

Kent u het meisje links nog van de foto-expositie? Menigeen was onder de indruk van deze foto...begrijpelijk. Ik kan u vertellen dat ze nog leeft! Tijdens een bezoek aan de Nutrition Unit dit jaar, vertelde het personeel dat Christine kerngezond door het leven gaat. De foto rechts is enkele weken later gemaakt. Christine bleek een open gehemelte te hebben, waardoor ze niet kon eten. Na operatie is ze snel opgeknapt. Wel komt ze, zoals de

meeste kinderen met voedingsproblemen, nog met regelmaat naar de Nutrition Unit voor de follow-up. Fijn om te melden.

Ook andere bekenden, zoals Lambart maken het goed. Lambart, leprapatiënt, woont nog steeds met zijn vrouw bij Kumi Hospital. Het ziekenhuis streeft er op dit moment naar alle leprapatiënten naar huis te laten gaan en te integreren in hun oude omgeving. Deze omgeving wordt door Kumi Hospital voorgelicht en begeleidt bij de terugkomst van de patiënt. Voor de aller oudste leprapatiënten, zoals Lambart, is terug gaan naar huis geen optie. Hij en zijn vrouw hebben geen familie en daarmee niemand om voor hen te zorgen. Wellicht zullen Lambart en zijn vrouw dus bij Kumi Hospital blijven wonen, waar ze gelukkig zijn. Op onderstaande foto bekijkt Lambarts vrouw vol trots een foto van Peter Wijnands, waar ze samen met Lambart op staat.

BOUW OPERATIEKAMER VAN START!

Op maandag 3 december wordt er officieel gestart met de bouw van de nieuwe operatiekamer. De kosten bedragen € 35.000,- voor het gebouw en € 25.000,- voor de inrichting. De eerste € 20.000,- zijn reeds in het bezit van Kumi Hospital. De planning is dat aan het einde van 2008 het gebouw volledig in gebruik genomen kan worden. Op onderstaande foto's ziet u hoe op dit moment het transport van patiënten naar de operatiekamer plaatsvindt en waar de nieuwe operatiekamer komt te staan.

***LINDY BEURSKENS HEEFT SAMEN MET MIJ HAAR EERSTE BEZOEK GEBRACHT AAN KUMI HOSPITAL. HIERONDER KUNT U HAAR ERVARINGEN LEZEN.
3 WEKEN KUMI!!!***

Met heel veel zin om naar Afrika, het Kumi Hospital te gaan, begonnen Steffie en ik aan onze reis. Het was voor mij de eerste keer dat ik naar Afrika zou gaan. En ook de eerste keer dat ik zo lang – 3 weken- zonder man en kinderen onderweg zou zijn.

Ik had er veel zin in ondanks dat ik het moeilijk vond om afscheid te nemen van 'mijn 3 mannen'. Het afscheid was hartelijk en emotioneel. Toch ging ik vol vertrouwen naar Kumi: zij zouden het heel goed gaan doen samen. En ik was in goed gezelschap. In Afrika heb ik vanaf dag 1 mijn ogen uitgekeken:

*WAT 'N MOOI LAND EN - WAT 'N MOOIE MENSEN
WAT EEN KRACHT HEEFT DIT VOLK - EN WAT EEN KRACHT HEEFT DIT VOLK NODIG!*

Dit laatste om het dagelijks leven te leven en om de erfenis van hun geschiedenis te overleven en het leven weer op te pakken. In Kumi heb ik me meteen welkom gevoeld: om met de Kumianen samen te werken, om met hen van gedachten te wisselen en ervaringen uit te wisselen, om met hun te eten EN om met hun kinderen te spelen!

En dat is wat Steffie en ik heel veel en heel graag gedaan hebben; met kinderen spelen die meestal lang op het ziekenhuisterrein blijven omdat de afstanden tussen huis en ziekenhuis te groot zijn om alleen op controle te komen. Dus de kinderen en diegene die hen verzorgt/ -en, verblijven vaak weken, maanden op het ziekenhuisterrein.

Het viel me op dat de kinderen veel zaten te zitten; dagdromen, wachten, zich vervelen. Toen Steffie en ik kwamen om te spelen, reageerden sommige kinderen afwachtend (witte volwassenen die komen spelen?????). De meeste echter speelden snel en gemakkelijk mee. Een enkel kind kwam niet in beweging uit angst voor ons 'mzungu's' (blanken). De moeders en oma's van de kinderen die ons zagen spelen, kwamen vaak kijken en zelf meedoen. En dat, terwijl het voor hen heel ongewoon is dat volwassenen met kinderen spelen. Zowel de volwassenen en de kinderen lachten breeduit; ze genóten!

We speelden spelletjes met tennisballen, mikado, legpuzzels, memory en andere geheugenspelletjes en tekenden met de kinderen. Aan het einde van elke dag zongen we Old Mac Donald. Erg leuk! Vooral de varkens van Steffie en mij vonden de kinderen en ook het personeel heel lachwekkend. Dat is waar we bijna alle dagen heerlijk mee bezig zijn geweest. Steffie en ik vulden elkaar prima aan en als dat nodig of leuk was, improviseerden we er

samen lekker op los. Dit vaak tot grote hilariteit bij de Kumianen. Niet alleen de kinderen en de ouders/verzorgers waren heel enthousiast, ook het team van begeleiders van de kinderafdeling waren enthousiast. We hebben ideeën, spelmateriaal en volgens mij, vooral inspiratie achter gelaten om met de kinderen te spelen, ook nu wij weer in Nederland zijn.

Op de dagen dat we niet bij de kinderen waren, hebben we de omgeving verkend en zijn we een keer met medewerkers van het ziekenhuis mee geweest met 'field work'; het veld in, op huisbezoek naar mensen met gehandicapte kinderen. Ik heb zo een indruk gekregen van het landschap; heel mooi groen en heel veel groen (én veel hobbelige wegen). Dat maakte al een grote indruk. Maar wat een nog veel grotere indruk op mij maakte, was hoe veel mensen leven; in grote armoede. Vaak zonder geld om in de basisbehoeftes van hun kinderen te voorzien.

Er waren vaak geen drie maaltijden per dag, geen gezonde watervoorziening, geen matrassen - sowieso geen bedden - geen klamboes, geen dekens of doeken tegen de koude, weinig of kapotte kleding, geen sanitaire voorzieningen, geen spullen om mee te spelen. Er woonden vaak verschillende kinderen in een huisje en daar was geen enkel stukje speelmateriaal te vinden, kant-en-klaar speelgoed al helemaal niet.

Dat trof me enorm; hoe zwaar het is voor deze mensen om het dagelijks leven te leven. En ook het contrast met hier; wat daar een dak kost om je gezin droog te kunnen laten slapen, kost in Nederland ongeveer een goedkope broek. En voor veel mensen daar is dat niet betaalbaar.... Maar wat me misschien nog wel meer raakte, is de enorme kracht van de meeste van deze mensen, zowel volwassenen als kinderen. En dan vooral de innerlijke kracht om het leven te accepteren zoals het komt. Daarbij ervoer ik ook sterk het accepteren dat anderen (zoals wij) het gemakkelijker hebben en dat ze daar niet over oordeelden of ons veroordeelden. Dat vind ik zo ongelooflijk knap en sterk! Het maakte ook dat bijvoorbeeld jaloezie niet tussen ons in stond en dat het contact en het samen werken heel prettig verliep. Ik zal deze mensen met hun schoonheid, van buiten en van binnen, mee blijven nemen in mijn gedachten en in mijn hart.

Ik ben heel blij dat ik met Steffie mee heb kunnen gaan naar Kumi en daar heb kunnen werken. Hiervoor ben ik Steffie heel dankbaar. En ook mijn thuisfront en dat bedoel ik dan heel breed: mijn gezin, familie, vrienden en compaan.

Wat ik ook als hartverwarmend en bijzonder ervaren heb, was de enorme betrokkenheid van de 'Zjwamer miense'. Heerlijk om die belangstelling te ervaren, in woord en daad. SJOON !

Lindy Beurskens

BENEFIETCONCERT GEORGANISEERD DOOR 3 SWALMER BANDS

Op zaterdag 8 december wordt de eerste KUMI-NIGHT georganiseerd! Een initiatief van 3 Swalmer bands, te weten *Offsteam*, *JB's Bluescrew* en *de Hiccups*. Deze bands brengen op deze avond elk een optreden ten gehore. Bands met een uiteenlopend repertoire, dus voor elk wat wils. De opbrengst van deze avond is ten bate van de stichting. We zijn er van overtuigd dat het een heel gezellige en geslaagde avond gaat worden. Kaartjes zijn in de voorverkoop te krijgen bij Van Heyster SBK Swalmen, Hoogstraat 11. De avond begint om 20.00u. Entree bedraagt €5,-.

Beste donateurs,

Dit was de tweede nieuwsbrief. Ik zou nog uren kunnen schrijven, maar moet érgens stoppen. U heeft kunnen lezen dat Kumi Hospital niet stil staat, mede dankzij de stichting! Nogmaals dank voor uw steun en tot de volgende nieuwsbrief! Tussentijds kunt u op de website (www.kumihospital.nl) kijken naar nieuwe ontwikkelingen, en kunt u tevens meer foto's bekijken van het laatste bezoek aan Kumi.

*Vriendelijke groet,
Steffie Mooren*

Mocht u deze nieuwsbrief per post ontvangen en wilt u deze in de toekomst graag per email ontvangen, stuur dan een berichtje naar steffiemooren@hetnet.nl